

Український футбол

Ціна вільна

видання газети

Виходить тричі на тиждень (вівторок, четвер, субота)

— Юрію, схоже, що останнім часом твоя результативна гра стає доброю традицією...

— Радше команда останнім часом значно додала. Прикро, що це трапилося лише на фініші чемпіонату. Але краще пізно, аніж ніколи.

— Як прокоментуєш свій гол?

— По флангу пройшов Дабровськи і прострілив. Я зіграв на випередження й підставив ногу. М'яч влетів повз Кана у ворота.

— А була нагода забити більш звичним способом — головою?

— Нагоди були, але не забувай також, проти кого ми грали.

— Яке взагалі враження від суперника?

— Якнайкраще. Нам противостояв чемпіон бундесліги, фіналіст Ліги чемпіонів. Крім цих титулів, — це ще й дуже потужний ансамбль виконавців найвищого класу.

— Тоді за рахунок чого вдалося переграти баварців, адже перед матчем були побоювання, що "Вердер" не зможе на рівних змагатися із "Байєром", бо путівку на єврокубок вже здобуто...

— Єврокубок — це одне, а кубок Німеччини — зовсім інше. Погано зіграти перед сімдесятишеститисячною аудиторією ми могли, а наявність такого опонента — лише зайвий подразник. Тож налаштовувались на поєдинок — як на останній.

— "Вердер" завжди славився командною грою. Як на фоні загальноколективних дій цініши свою "діяльність"?

Юрій МАКСИМОВ:

"КВИТОК ДО ЗБІРНОЇ НАДТО ДОРОГИЙ"

Останнім часом приемних несподіванок у нашому футбольному господарстві меншає й меншає. Внутрішній чемпіонат, очевидно, прогнозуваний, а національна збірна поки що дуже далека від тієї гри, з якою можна розраховувати на путівку до континентальної першості. Але відрядні винятки все ж є. Юрій Максимов, український легіонер німецького "Вердера", став володарем у складі своєї команди Кубка Німеччини, перемігши в фіналі чемпіона бундесліги "Байєрн". Колишній півоборонець "Динамо" "віддячив" усе ж таки баварцям за "образ" киян у півфіналі Ліги чемпіонів. Не можемо самі — порадіємо хоч за бременців...

— Цілком пристойно. Крім того, що забив м'яч, ще був названий найкращим гравцем фіналу в складі "Вердера".

— Ти не пробивав післяматчеві пенальті. Це даніна тра-

діці ще "українських" часів і щось інше?

— Взагалі на матч я вийшов із незалікованою травмою голівки, на укорах. І тому, ще напередодні поєдинку, попро-

хав, щоб в разі пробиття післяматчевих пенальті на мене не розраховували.

— Як у тебе справа з контрактом?

— Угода з бременським клу-

бом ще дійсна на два роки. Тож говорити про ймовірність її перегляду ще ранувато.

— Ти один із лідерів "Вердера" — далеко не останнього клубу бундесліги, постійно граєш у основі, забиваєш. Чому, на твою думку, тебе не викликають до збірної?

— Напевно, тому, що квиток на переліт від Бремена до Києва надто дорогий. Іншої причини я просто не бачу. А краще — запитайте в самого тренера.

— Запитували. Нам відповіли, що Максимов функціонально не готовий грати у матчах збірної...

— Про яку неготовність може йти мова, коли я 120 хвилин на належному рівні відіграв проти "Байєрна"? Складається враження, що ми, легіонери, просто не потрібні в українській збірній, а можливо, наші наставники зважають на мій вік. У Німеччині, між іншим, у тридцять років лише починають по-справжньому грати, в Україні ж на таких давно поставили хрест.

— У тебе, можливо, виникли якісь розбіжності з Йожефом Сабо?

— Ніяких проблем не існує. В усіх разі — з мого боку.

— Як прокоментуєш останню гру нашої національної команди з вірменами?

— А що тут коментувати? Усі все бачили та чули. Єдиний позитивний момент — як для мене — не буде на кого звалювати провину: легіонери із далекого зарубіжжя ж не грали!

Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

Олександр ІЩЕНКО:

"НЕ ЗБАГНУ, ЯК НАМ НЕ ПРОГРАТИ В ДОНЕЦЬКУ?"

Завдяки вдало проведеним у березні-квітні зустрічам "Зірка" достроково забезпечила собі місце у вищій лізі. У таких умовах можна було б спокійно готовуватися до наступної першості, як це роблять маріупольський "Металург", "Таврія" та "Ворскла". Але в "Зірки" — інша доля. Вона стала заручником підводних течій у ПФЛ, і наступний матч — з донецьким "Металургом" — кіровоградці мають провести як "матч смерті": програвати їм не можна. Чи готова до цього команда — запитання до головного тренера Олександра ІЩЕНКА.

— Відверто, мої почуття далекі від впевненості що зі зданим результатом у Донецьку. Особливо гостро це виявилось в зустрічі з "Ворслю", під час якої панували дві тенденції: непогана гра в нападі й провальна — в обороні. Нападники діяли вдали, забивши два м'ячі й маючи ще три стовідсоткові нагоди відзначитися, а ось оборона, особливо її центр, була слабкою — через центр оборони було пропущено всі чотири м'ячі. Такого провалу не спостерігалося з матчу Кубка проти "Динамо", та й до нього також не було.

— У чому вбачаєте головну причину?

— Вона на поверхні — це травми та дискваліфікації. Лавриненко тільки-но почав відновлюватися, зіграв за другу команду і — знов у лазарет. Макогон у матчі проти "Таврії" зламав двоє ребер. Шаповал отримав восьме попередження

і тепер відпочиває до закінчення першості. У Руснака запалення пахових колець. Скин травмований і не поспішає відновлюватися, оскільки має запрошенні з кількох клубів і думає про новий чемпіонат. Як бачите, задня лінія практично відсутня. І це ще — не всі втрати перед грою в Донецьку: четверте попередження отримав Гусев.

— Що ж ви збираєтесь робити в даній ситуації?

— Грати все одно потрібно.

Зробимо певні пересування. Але

грати будуть ті тринадцять гравців основи, що залишилися: жоден футболіст з другої команди задіяний не буде — щоб не було на тяжів на "здачу" гри. Тактичної побудови — гри від оборони — змінювати не будемо, навіть незважаючи на відсутність оборонців.

— Недавно з команди пішов Співак, тепер ви кажете про Скин?

— Якою ж буде "Зірка" в наступному сезоні?

— А це ще не всі можливі втрати. Запрошенні мають Глушченко та Шаповалов. Щоправда, ми теж ведемо роботу на трансферному ринку, але, так би мовити, за принципом залишковості. У "Зірки" чимало фінансових проблем, які можуть частково вирішитися саме завдяки продажу гравців.

— Останнім часом у центрі уваги — кіровоградський стадіон. Є якісь зрушения в цій справі?

— Так. Роботи почалися і йдуть досить швидко. Обласне керівництво пообіцяло повністю зробити одну трибуну до початку дев'ятого чемпіонату. Я їм вірю.

— Останнє запитання: чи залишаєтесь у команді ви?

— Так. Я не з тих, хто лякається

труднощів.

Розмову вів Дмитро КОРОТКОВ.

До уваги футбольних журналістів!

15 червня у конференц-залі Національного палацу "Україна" (вхід з боку кас по продажу квитків) відбудеться пресова конференція за участю представників компанії "Авіалінії України" та Федерації футболу України. Початок о 15.00.

Український футбол

ЧИТАЙТЕ "УФ"!

Нормою для газети стали оперативна інформація про внутрішні змагання, публікації ексклюзивних інтерв'ю з особистостями й зірками популярної гри, аналітичні матеріали про справи в нашему футбольному господарстві.

Щоб регулярно тричі на тиждень з ліпнія читати улюблений газету "Український футбол", треба заплатити 2 гривні 40 копійок за місяць, 7 гривні 20 копійок — за три місяці і 14 гривні 40 копійок — за півроку.

Передплатний індекс — 60994.

19 ЧЕРВНЯ — ОСТАННІЙ ДЕНЬ ПЕРЕДПЛАТИ. ТАЙДА НА ПОШТУ!

ВІЩА ЛІГА. ПЕРЕНЕСЕНИ МАТЧІ 18 та 25 ТУРУ. 13 ЧЕРВНЯ — НЕДІЛЯ

"Карпати" — "Дніпро" — 4:1 (1:1).
13 червня. Стадіон "Україна". 6500 глядачів. 27 градусів.
Суддя: І. Ярменчук (Київ) — 8,5, М. Овчар (Калуш) — 9, І. Калита (Чернівці) — 9.

Делегат ФФУ: Ю. Войнов (Київ).

Львів: Сtronницький-к., Світушок, Вільчинський, Мизін, Беньо, Ковалець (Закоток, 75), Вовчук (Свягловський, 67), С. Назаров (Луцишин, 59), Палляниця, Гецько, Толочко. Запасні: Береський, Тимчишин. Тренер: Степан Юрчинчик.

Дніпропетровськ: Медін, Поклонський, Павлюх (О. Бабич, 75), Козар-к, Шершун, Шелєв, Савенчук (Валіев, 64), Матюхін, Косилов, Калиничеко, Стратулат (А. Матвеев, 78). Запасні: Збарах, Микула, Корпонар. Тренер: Леонід Колтух.

Голи: Калиничеко (17), Світушок (36), Гецько (49), Палляниця (51, 72). Попередження: Павлюх (20), Мизін (37), Назаров (55).

Наставнику "Дніпра" через відсутність п'яти основних гравців довелось уперше в сезоні випустити на поле молодих Матюхіна та Косилова. У львів'ян через травму був відсутній Чижевський, який по завершенні сезону залишає "Карпати".

рейд ледь не від центральної лінії й втратив м'яч лише в штрафному "Карпат". І все ж згодом Шелєв чудовою передачею вивів на завершальний удар неприкрите Калиничеко, і Максим перекинув м'яч через Сtronницького, що вибіг назустріч.

Господарі поступово оговталися, проте на завершальніх стадіях атакі діяли незлагоджено. Зокрема, Ковалець двічі виводив на завершальні удали Палляницю та Гецька, та їм бракувало точності. Запам'яталися і два потужних удари Мизіна, проте м'яч летів поруч з рамкою воріт. Та й оборона "Дніпра" діяла самовиддано, зокрема Шершун, Поклонський і Козар не раз ліквідували загрози. І все ж Світушок повною мірою реабілітував себе, провівши головою красавий гол після подачі кутового Толочком. М'яч, відскочивши оді газону, опинився в дальньому верхньому куті воріт Медіна, який був прикритий своїми та чужими гравцями. А за три хвилини до перерви запам'ятався також красавий удар у падінні головою Калиничеко, проте м'яч пролетів над попереchenoю.

На початку другого тайму Косилов, уїврвавши до штрафного львів'ян, обіграв Сtronницького, але під гострим кутом не влучив у порожні ворота. За дві хвилини вже Калиничеко, перехопивши м'яч у Мизіна в штрафному львів'ян, ледь не провів свій другий гол. І тоді спрацювало старе футбольне правило. Міттєва навіси передача до штрафного "Дніпра", Медін невдаливо вибиває м'яч, який влучає в спину Шершунові, і Гецько добиває м'яч в порожні ворота. Цей гол настільки деморалізував гостей, що вони за дві хвилини дали змогу пробити з лінії штрафного Палляниці, і м'яч по дузі влетів у лівий кут воріт.

Після цього на полі домінувала одна команда — "Карпати". Львів'яни показали гру, до якої звикли вболівальники. На 56-й хвилині Назаров з місця правого крайового нависив до штрафного на неприкрите Гецька, та Іван пробив у руки воротареві. Активно уїврвав у гру і Євлевський, для якого, до речі, це був сотий матч у вищій лізі. Саме за його участі було проведено четвертий гол у ворота "Дніпра". Сергій, одержавши чудову передачу від свого тезки Ковалець, нависив у штрафний, де Палляниця технічно "підрізав" головою м'яч у дальній кут.

Юрій НАЗАРКЕВІЧ.

ЦСКА — "Металург" М — 1:1 (0:1).

13 червня. Стадіон ЦСК ЗСУ. 1000 глядачів. 25 градусів.
Суддя: В. Годулян (Одеса) — 7,0, В. Воргуль — 9, В. Шаленко (обидва — Харків) — 9.

Делегат ФФУ: М. Ступар (Івано-Франківськ).

Київ: Рева, В. Левченко, Беженар, Балицький (Коренев, 57), Семчук, Ревут, О. Олійник, Улянський, Каріка (О. Олексієв, 46), Костин (Закарлока, 81), Чижевський — к. Запасні: Байрашевський, Балацький, Городов. Тренер: Володимир Безсонов.

Маріуполь: Шуховцев, Дірявка, Анікес, Волосянко, Механошин (О. Левченко, 84), Сахаров, Пантилов, Малокуцький (Колесник, 81), Котюк (Брайа, 46), Плотко — к., К. Бабич. Запасні: Федунов, Залізняк, Сизон. Тренер: Микола Павлов.

Голи: Пантилов (6, з пенальті), Закарлока (83, з пенальті).

Попередження: Каріка (14), Беженар (42), Улянський (43), Дірявка (50). У цьому матчі зустрічались команди, що забезпечили місце в чільній вісімці, і за сприятливого фінішу можуть позмагатися й за п'яте місце.

Суперники не змогли виставити свої найкращі склади. Через травми та дискваліфікацію в киян були відсутні Кріпак і Закарлока (останній змущений був вийти на поле наприкінці гри), в маріупольців — Пушкаш та Рикун.

Уже на початку зустрічі команди обмінялися небезпечними моментами і в одному з них армійський оборонець Балицький недозволеним приймом зупинив у своєму штрафному майданчику прорив Бабича. Пенальті чітко виконав Пантилов.

За дві хвилини цікавий момент стався в протилежному штрафному майданчику. Після подачі кутового хтось з маріупольців ухопив за футбольку Улянського, коли той вистрибував за м'яч, і обидва зависли в повітрі. Та на подів усіх арбітр із Одеси порушення не зафіксував. Це був не єдиний спірний момент, що й засвідчила оцінка суддівства, виставлена інспектором зустрічі. До речі, претензії до суддівства висловлювали обидві сторони — футболісти під час зустрічі, тренери — на післаматчевій прес-конференції. У першому таймі гості моменти біля воріт суперників цим і обмежилися. А ось другий почався зі штурму армійців. Спочатку Балицький втратив нагоду реабілітуватися — забарився з ударом по воротах з близької відстані. Чудову нагоду було втрачено і на 50-й хвилині. За небезпечну пру Пантилова суддя призначив вільний удар з 12-ти метрів. Та найспірнішим виявився Шуховцев, який встиг вибігти вперед і, зменшивши кут обстрілу, перешкодив влучному удару. Взагалі, другий тайм пройшов набагато цікавіше. У гості мали можливість відзначитись Малокуцькою на 63-й хвилині, коли з

АФІША ТУРУ: 29
17 червня (четвер)

225. "Кривбас" — "Ворскла".

Суддя: С. Шебек (Київ).

Усього 5:1=2-2, 4-9.

У Кривому Розі 2:1=1-0, 4-3.

Перше коло: 0-0.

Найкращі бомбардири: у криворіжців більше одного м'яча ніхто не забив, у полтавців двічі відзначилися Чайченко та Хомін.

226. "Металург" Д — "Зірка".

Суддя: І. Ярменчук (Київ).

Усього 3:1=0-2, 4-4.

У Донецьку 1:1=0-0, 3-0.

Перше коло: 1-3 (Булгаков — Хоменко, Соболь, Кислов).

Найкращі бомбардири: більше одного м'яча ніхто не забив.

227. "Таврія" — "Дніпро".

Суддя: І. Городянкін (Кривоград).

Усього 13:1=4-8, 7-18.

У Симферополі 6:1=3-1, 6-7.

Перше коло: 0-1 (Бутханов).

Найкращі бомбардири: у кримчан два м'ячі забив О. Кундеков, у дніпропетровці три — Палляниця.

228. СК "Миколаїв" — "Шахтар".

Суддя: В. Годулян (Одеса).

Усього 7:1=1-5, 5-24.

У Миколаєві 3:0=1-2, 2-12.

Перше коло: 0-7 (Штолцер — 2, Орбу — 2, Селезньов — 2, Пощеверія).

Найкращі бомбардири: у міколаївців більше одного м'яча ніхто не забив, у донеччан по три забили Орбу, Петров і Ребров.

229. "Металург" М — "Ніва".

Суддя: С. Татулян (Київ).

Усього 3:1=0-2, 0-6.

У Маріуполі 1:1=0-0, 0-0.

Перше коло: 0-1 (Дем'янчук).

Найкращі бомбардири: в тернополян двічі відзначився Турицький.

230. "Дніпро" — "Металіст".

Суддя: А. Жосан (Херсон).

Усього 7:1=1-1, 16-6.

У Киселіві 3:1=0-0, 6-1.

Перше коло: 6-1 (Шевченко, Гусин, Ребров, Герасименко, Венглинський, Ващук — Іваненко).

Найкращі бомбардири: по два м'ячі у ворота обох команд забив Призетко, також по два м'ячі на рахунку киян Реброва та Шкапенка.

231. "Карпати" — ЦСКА.

Суддя: В. Мельничук (Симферополь).

Усього 7:3=2-2, 10-8.

У Львові 3:1=1-1, 3-3.

Перше коло: 3-3 (Шаран — 2, Ковалець — Леоненко — 2, Шкапенко).

Найкращі бомбардири: по два м'ячі забили львів'янин Шаран і киянин Леоненко.

232. "Прикарпаття" — "Металург" Зп.

Суддя: В. Бабін (Ужгород).

Усього 9:3=3-3, 14-14.

У Івано-Франківську 4:3=1-0, 10-5.

Перше коло: 1-1 (Редушко — Громов).

Найкращі бомбардири: в івано-франківців по два м'ячі забили Амілехін і Мазур, у запоріжців — Полтавець і Ратій.

233. "Ворскла" — "Зірка".

Суддя: С. Татулян (Київ).

Усього 4:2=2-1, 12-11.

У Вінниці 2:1=1-0, 11-10.

Перше коло: 1-1 (Сініков — 1, Григорів — 1).

Найкращі бомбардири: у вінницян по три забили Сініков та Григорів.

234. "Металург" Зп — "Дніпро".

Суддя: С. Татулян (Київ).

Усього 7:1=1-1, 12-12.

У Дніпропетровську 4:1=1-1, 11-11.

Перше коло: 1-1 (Сініков — 1, Григорів — 1).

Найкращі бомбардири: у дніпропетровці по три забили Сініков та Григорів.

235. "Металург" Зп — "Вінниця".

Суддя: С. Татулян (Київ).

Усього 7:1=1-1, 12-12.

У Вінниці 2:1=1-1, 11-11.

Перше коло: 1-1 (Сініков — 1, Григорів — 1).

Найкращі бомбардири: у вінницян по три забили Сініков та Григорів.

236. "Металург" Зп — "Прикарпаття".

Суддя: С. Татулян (Київ).

Усього 7:1=1-1, 12-12.

**"ВИРІШУВАВ
ЗАВЖДИ САМ"**

Перші роки моє життя минули в Улан-Уде, де я народився. Але лише перші, бо коли виповнилося шість років, сім'я перебралася в Краснокам'янськ. Саме в цьому місті мені почалося вперше "торкнутися м'яча" під керівництвом тренера Саранчина Володимира Ілліча. У цього спеціаліста я грав до п'ятнадцяти років. Взагалі почав серйозно займатися з восьми літ, потрапивши до спортивного класу.

Крім футболу, в дитинстві більше ніщо й не цікавило?

Чому ж? Змінив багато секцій, був навіть два дні в школі бальних танців. Але відразу зрозумів, що це все не мое, наїкраще в мене виходило грати в футбол, тому зробив саме цей вибір.

Як відреагували батьки на твоє захоплення?

Ніяких перепон не чинили, я мав можливість сам обирати, ніхто мені не заважав. Головне для них, щоб я добре навчався. Тут я виправдовував іхні сподівання. Щоправда, в старших класах вони бачили вже й трішки.

Отже, школа, футбол. Можна сказати, що впливу вулиці ти не відчував.

Я був звичайним підлітком, брав участь у деяких вуличних бійках на кшталт "подвір'я на подвір'я". Але "активістом" подібного руху не був.

Повернімось до твоєї по-далі "футбольної долі".

Нас, четырьох хлопців, відібрали, як найкращих з міста в Москву, до спортивної школи "Трудові резерви", де я й продовжив займатися футболом. А щоб було де мешкати, довелося вступити до московського ПТУ №65, при якому був гуртожиток, саме в ньому ми й отримали кімнату. Ось так, штудіючи науку в профтехучилищі, займалися футболом. Грали на першість Москви, в якій брали участь також представники спартаківської, торпедівської та багатьох інших шкіл. Коли закінчив ПТУ, отримав спеціальність електромонтера третього розряду й вирішив вступити до, як вона називалася, Російської державної академії фізичної культури...

До ПТУ вступив, я так розумію, не за власним бажанням. Але спеціальність здобув, вона тобі стала в пригоді?

Поки що ні. Та в житті, як на довгій ніві. Навчаючись в академії, виступав за "Трудові резерви". Коли ж закінчив навчання, деякий час взагалі не грав, лише підтримував фізичну форму. Довелось попервах працювати продавцем — треба ж було на щось жити. Моя кар'єра на цьому терені тривала недовго. Спробував я свої сили і в ролі охоронця фірми "Примор'є", яка продавала яхи.

Отже, нефутбольний рік для тебе закінчився і...

Зустрівся я з колишнім тренером команди "Трудових резервів". Він мав найближчим часом очолити команду "Вимпел" (Рибинськ) і обіцяв забрати до себе. Згодом так вони й сталося. Ми повинні були іхати вдвох, але мій напарник отримав перед цим травму й до Рибинська я ішав сам. За "Вимпел" відіграв півсезону. Клуб фінансувався з міського бюджету, а коли грошей не стало, команда розвалилася. Вирушив я до Вологди, де й пріміряв футбольку місцевого "Динамо". Виступав там два сезони.

Команда особливих успіхів не досягла, була звичайним середнячком другої ліги. Як форвард намагався робити свою справу. Оскільки перший сезон у Вологді відіграв на позиції півоборонця, то забивав небагато. Лише коли наступного року діяв у нападі — збільшив свій добробік.

Із амплуа коли визначився?

У дитинстві грав у нападі, а коли потрапив до Москви, то мене поставили в півоборону, у Рибинську змінив ту ж позицію. І лише у вологодському "Динамо" знову заграв у передній лінії.

Мені подобається грати як у нападі, так і в півобороні. Намагаюся бути універсальним футболістом, а для цього необхідно вміти як створювати, так і завершувати атаку.

**"У "ШИННИКУ"
ПЕРЕВАГА ВІДДАВАЛАСЯ
"СТАРИКАМ"**

Отже, після Вологди прибув до Ярославля.

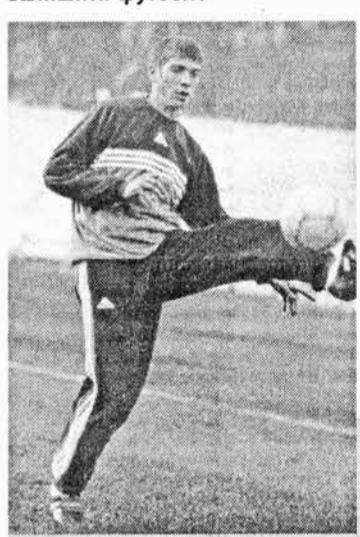
Саме так. Коли я виступав за "Динамо" у Вологді, з нами працював тренер Павло Павлович Самигін,

ярославець. Потім він пішов з команди, але ми з ним ще довго підтримували зв'язок. За рік він мене порекомендував керівництву "Шинника". Я поїхав на оглядини до Ярославля, пройшов з командою збори й підписав контракт.

Чи не різким був для тебе такий скачок відразу у вищій лізі?

Я це відразу відчув, коли почав грати у "вищі", рівень гри значно відрізняється, адже так різко перескочити з другої, пропустивши першу лігу — нелегко. Та згодом звик. Перед дебютними матчами були в мене деякі сумніви стосовно того, чи зможу привести себе в "Шиннику", але особливого мандражу не відчував.

Інколи в людини щось не виходить, не щастить у роботі. Ніколи не виникало бажання залишити футбол?

На оглядині було запрошено багато молодих талантів як з України, так і з країн СНД. Серед претендентів одягти динамівську футболку було їх троє: росіян — Артем Яшкін та Сергій Кормильцев із елітінського "Уралану" і представник ярославського "Шинника" Сергій Серебренников. Саме з останнім і відбулася наша "ознайомча" зустріч у затишному київському барі "Нон-Стоп". Не хотілося задавати Сергієві тривіальні запитання. Але про цього футболіста мало що відомо українським вболівальникам, тому з самого початку ми попрохали новобранця "Динамо" трохи розповісти про себе.

Звичайно, часто буває, що не йде гра, але улюблену справу залишити не можеш. Адже це твоя професія, цим ти заробляєш на життя. Це зовсім непогано, коли займаєшся улюбленою справою й за це її отримуєш гроши.

Які стосунки були з тодішнім тренером "Шинника"?

Стосунки — суть робочі. Потрібно було тренуватися, грати, щоб отримати місце в основному складі. Був у нього лише дивний розподіл гравців на "молодих" та "старих". Він вважав, що є гравці "основи", а решта — всі молоді. Тому перевага надавалася, як ви розумієте, старожилам. До основного складу молодим футболістам пробитися було дуже важко. А от коли в команді були погані результати, визріла необхідність щось змінити. Тоді група "молодих" і потрапила в поле зору Шубіна. Мідебют відбувся в Москві, ми грали з місцевим "Динамо" — нічия, 1:1. Після того матчу я й почав потрапляти в основний склад ярославців.

**До речі, між молодими фут-
болістами і так званими "старі-
ками" ніяких непорозумінь не виникло?**

Навпаки, у нас колектив був здорожений, всі один одного поважали.

**У "Шиннику" ти затримав-
ся не довго...**

У Ярославі я пограв лише один рік. Хотілося, звичайно, перейти у вищу за класом команду, яка б ставила серйозніші цілі в чемпіонаті Росії. Та часу на роздуми не було, мною зацікавилося київське "Динамо". Після однієї з домашніх ігор підійшов тренер-селекціонер киян Іван Іванович Терлецький, записав мої координати.

Як на це відреагували в Ярославлі?

Керівництво "Шинника" про мої контакти нічого не знало. Просто я відповів Терлецькому, що конкретно поговоримо лише по закінченню сезону. Мені необхідний був час, щоб подумати.

**Київський варіант був єди-
ним на тому етапі?**

Крім Терлецького, до мене тоді ніхто не звертався. Щоправда, президент "Шинника" говорив, що мною цікавляться деякі команди вищого дивізіону Росії.

**"КОЛИ ЛЮДИНА НІКОМУ
НЕ ПОТРІБНА, ПРО НЕЇ
Й МЕНШЕ РОЗМОВ"**

Отже, сезон завершився...

І я виїхав до Києва для конкретної розмови. Поговорив із Г. Суркісом, В. Лобановським і виїхав

спробувати. Адже з дитинства я вболівав за "Динамо", отже, симпатії відчував давно. До того ж, вважав, що грати за київський клуб — почесно, це стимул вирости в професійному плані. Мені сказали, що коли бажання є, то грай.

**Як прийняв динамівський
колектив?**

Атмосфера була сприятлива, правда, давалося знаки те, що відірвався оді смі.

**Коли відбувся дебют у дин-
амівській футбольці?**

Офіційно я вперше вийшов на поле в складі "Динамо" (на заміну) в матчі з маріупольським "Металургом". Дебют віддав — забив м'яч.

**Коли з'явився в "Динамо",
в Росії тебе згадували?**

Ми ці питання обговорювали з Артемом Яшкіним та Сергієм Кор-

манди України, але можна виділити "Шахтар", також імпонує гра криворізького "Кривбасу", непоганий клуб "Карпати".

**Припустимо, тебе б запро-
сили продовжити кар'єру не в
"Динамо", а в команді дещо нижчій за класом. Ти б поїхав в Україну?**

Навіть не знаю. Не було б сенса-
цили залишити в такому випадку "Шин-
нику".

**Хочеш сказати, що ти про-
сто не мав би змоги прогресува-
ти як футболіст?**

Так не думаю. Вважаю, що справжній професіонал повинен вдосконалити майстерність у клубі будь-якого класу. Тому, граючи як у "Шиннику", так і в іншому клубі України я б працював над собою в будь-якому випадку. Необхідно, щоб фут-

ЕКСКЛЮЗИВ **Сергій СЕРЕБРЕННИКОВ:****"НАЙГОЛОВНІШЕ,
ЩОБ МОЯ СІМ'Я ЖИЛА
ЩАСЛИВО І В ДОСТАТКУ"**

Під час зимової перерви в чемпіонаті України спеціалісти, журналісти і особливо вболівальники київського "Динамо" з нетерпінням очікували новин із табору нашого чемпіона. Найбільше цікавило — хто ж поповнить склад киян, кого керівництво "Динамо" запrosить під біло-блакитний прapor клубу. Можна було спрогнозувати, що найвірогіднішими

кандидатами стануть вихідці з Росії, Білорусі, Грузії, країн Прибалтики та інших. На оглядині було запрошено багато молодих талантів як з України, так і з країн СНД. Серед претендентів одягти динамівську футболку було їх троє: росіян — Артем Яшкін та Сергій Кормильцев із елітінського "Уралану" і представник ярославського "Шинника" Сергій Серебренников. Саме з останнім і відбулася наша "ознайомча" зустріч у затишному київському барі "Нон-Стоп". Не хотілося задавати Сергієві тривіальні запитання. Але про цього футболіста мало що відомо українським вболівальникам, тому з самого початку ми попрохали новобранця "Динамо" трохи розповісти про себе.

Звичайно, часто буває, що не йде гра, але улюблену справу залишити не можеш. Адже це твоя професія, цим ти заробляєш на життя. Це зовсім непогано, коли займаєшся улюбленою справою й за це її отримуєш гроши.

Які стосунки були з тодішнім тренером "Шинника"?

Стосунки — суть робочі. Потрібно було тренуватися, грати, щоб отримати місце в основному складі. Був у нього лише дивний розподіл гравців на "молодих" та "старих". Він вважав, що є гравці "основи", а решта — всі молоді. Тому перевага надавалася, як ви розумієте, старожилам. До основного складу молодим футболістам пробитися було дуже важко. А от коли в команді були погані результати, визріла необхідність щось змінити. Тоді група "молодих" і потрапила в поле зору Шубіна. Мідебют відбувся в Москві, ми грали з місцевим "Динамо" — нічия, 1:1. Після того матчу я й почав потрапляти в основний склад ярославців.

**До речі, між молодими фут-
болістами і так званими "старі-
ками" ніяких непорозумінь не виникло?**

Навпаки, у нас колектив був здорожений, всі один одного поважали.

**У "Шиннику" ти затримав-
ся не довго...**

У Ярославі я пограв лише один рік. Хотілося, звичайно, перейти у вищу за класом команду, яка б ставила серйозніші цілі в чемпіонаті Росії. Та часу на роздуми не було, мною зацікавилося київське "Динамо". Після однієї з домашніх ігор підійшов тренер-селекціонер киян Іван Іванович Терлецький, записав мої координати.

Як на це відреагували в Ярославлі?

Керівництво "Шинника" про мої контакти нічого не знало. Просто я відповів Терлецькому, що конкретно поговоримо лише по закінченню сезону. Але я вже заспокоївся, що між нами буде дружба.

**Київський варіант був єди-
ним на тому етапі?**

Крім Терлецького, до мене тоді ніхто не звертався. Щоправда, президент "Шинника" говорив, що мною цікавляться деякі команди вищого дивізіону Росії.

**"КОЛИ ЛЮДИНА НІКОМУ
НЕ ПОТРІБНА, ПРО НЕЇ
Й МЕНШЕ РОЗМОВ"**

Володимир ЛАРІН:

“ПРИКАРПАТТЯ” – МОЯ КОМАНДА”

Чотири роки тому футбольних фахівців приголомшила гра молодого форварда Володимира Ларіна. Вісімнадцятирічний гравець “Прикарпаття”, мов блискавка, буквально увірвався до української футбольної еліти, забивши п'ять м'ячів у п'яти матчах. Той квінтет і досі залишається в пам'яті Володимира, принаймні пригадавши його, ще раз переконуєшся, що, незважаючи на травми і поразки, футбольна доля ще не раз тобі посміхнеться.

— Яким чином пов'язав кар'єру футболіста з “Прикарпаттєм”?

— Граючи за луцьку “Волинь”, отримав запрошення від Ігоря Юрченка, яке прийняв без роздумів. Усе-таки на івано-франківщині провів дитячі роки, там же пізнав азії футбольної майстерності.

— Як тебе прийняли в команду?

— З більшістю хлопців я був знайомий ще раніше, та з новобранцями швидко знайшов спільну мову.

— Чим особливо запам'ятаєш дебютний сезон?

— Звичайно ж, своєю грою та успішними виступами всієї команди; взагалі сезон 1995/96 років став найуспішнішим за всю історію “Прикарпаття”.

— А що не хочеться згадувати?

— На жаль, чимало й неприємних спогадів, пов'язаних, напамперед, з дошкульними поразками, що ми їх зазнавали впродовж цьогорічної першості. Проте, щоб перемагати, треба вчитися й на своїх помилках.

— Чому зимової перерви тебе було помітно в тренувальному таборі “Прикарпаттє”?

— Я перебував на оглядинах у пітерському “Зеніті”.

— І повернувся?

— Усі суперечливі питання

між сторонами були вирішені, та, мов грім серед ясного неба, мене спіткала травма. Через неї змушені був пропустити перші матчі другого кола.

— Як проходило відновлення?

— Важко, довелось все починати заново, до того ж команда програвала.

— Перемога над ЦСКА є чудовим приводом змінити настій на оптимістичний.

— З цим колективом в мене взагалі склалися особливі стосунки. У минулорічному матчі, що за значимістю не поступався звітній грі, та ще й з одним і тим же суперником, я забив вирішальний м'яч. Сподіваюся, що, я і тоді, цей виграш стане переломним. Попереду — найважливіші матчі проти запорізького “Металурга” та полтавської “Ворскли”.

— Остаточне турнірне становище “Прикарпаття” вплине на твоє подальше перебування в його складі?

— Взагалі, хотів би продовжити свої виступи за вищолігівське “Прикарпаття”. Але все залежить від керівництва клубу. Якщо виникнене бажання продовжити зі мною співпрацю, то, найвірогідніше, залишуся в Івано-Франківську. Адже завжди приемно виходити на поле рідного стадіону.

Олег ЛЮЛЬКА.

Денис КОВБА:

“ПРО ЗМІНУ ГРОМАДЯНСТВА ЗІ МНОЮ НЕ ГОВОРИЛИ”

Білоруський легіонер. Сьогодні в Україні, після Хацкевича та Белькевича, це наче знак якості. Втім, є суттєва відмінність між двома киянами та білорусом із “Зірки”: йому лише 19 років, він ще жодного разу не грав за білоруську збірну. А головне його батько — українець. Сам він з дитинства вболівав за кіївське “Динамо”.

— Ти з самого початку грав у нації?

— У юнацьких командах мене часто використовували в обороні, особливо вратарюючи високий зрост — центральним оборонцем. Довелося пограти із опорним півоборонцем, і під нападниками. Щоправда, в обороні мені зовсім не подобалося грати — стояш собі, відбиваеш м'яч. Інша річ — попереду, де ти, як кажуть, на виду... Але в дорослих командах мені поки що важко грати в нападі — надто велика відповідальність. Тому зараз я полюблюю бути в півобороні.

— Але ж тебе використовують саме як нападника...

— Що ж, намагатимусь виправдати довіру.

— Як потрапив в Україну?

— Я вже казав, що мій батько з України, дідусь мій із Запоріжжя. Якось у білоруському чемпіонаті була двотижнева перерва, і я з батьком приїхав до рідних. У Запоріжжі на мене виніс другий тренер “Зірки” Володимир Атаманюк, запропонував прітихи на одне-двоє тренувань, щоб показати — чого я вартий. Дивилися на мене лише на одному тренуванні. Потім підішов Олександр Олексійович Іщенко й сказав: “Тобі треба залишитися. Нам є над чим працювати”.

— Які були перші враження від українського чемпіонату?

— Тут усе на вищому рівні, в тому числі і ставлення до чемпіонату, до збірної. Мені навіть важко уявити — яке місце зайняла б “Зірка” в білоруській першості: вона грає в сильовому футболі, тактика буде заснована на обороні, тоді як усі білоруські команди атакують, грають в авантюрний футбол.

— Наскільки відрізняється рівень тренерів у Білорусі та Україні?

— У Білорусі, в “Локомотиві”, зі мною працювали Віктор Камінський та Віктор Наумов — непогані тренери. Але Олександр Іщенко — це зовсім інший рівень. Грамотний фахівець, він, до того ж, є чудовим психологом, який уміє налаштовувати на

кожну гру. Вважаю, що Іщенко в мене — перший фахівець високого рівня.

— На даний час ти — легіонер?

— Так. І поки що розмову про зміну громадянства зі мною ніхто не вів.

— А ти хотів би змінити його?

— Не знаю. В Україні навіть “молодіжка” — збірна високого рівня, до якої важко потрапити. А в білоруській молодіжній збірній я можу грати хоч зараз — запрошення на товариські матчі вже були. Але, враховуючи важкий календар “Зірки”, мені не дозволили іхати.

— Український чемпіонат влаштовує тебе з точки зору перспективи?

— На даний час — так. У білоруському чемпіонаті неможливо зростати, в українському можливості для цього є. Тут можна вирости в гравця, який буде потрібний і в кращих чемпіонатах Європи.

— Який з них тобі імпонує?

— Англійський. Особливо подобається гра “Манчестера”, який відійшов від примітивних англійських схем і грає в сучасний європейський футбол.

— Яка в тебе мета у футболі?

— Грати в команді не меншого рівня, ніж середньоєвропейський.

— А в кіївському “Динамо”?

— Звісно. Там великі можливості для зростання.

— У тебе є футболісти, з яких береш приклад?

— У “Динамо” наслідувати можна багатьох. Чудово грають Хацкевич та Белькевич, Шевченко.

— Недавно ти зійшовся з ними на полі...

— Матч у Києві проти “Динамо” поки що дивовижна згадка у моєму футбольному житті. Але найкращі матчі ще попереду.

— А були голи, що запам'яталися?

— Це м'яч, забитий “Таврії” в четвертьфіналі Кубка України. Завдяки йому “Зірка” вийшла в півфінал. Хотілося б забити й більш вирішальні м'ячі. Сподіваюся, вони ще будуть.

Розмову вів
Дмитро КОРОТКОВ.
(Спец. кор. “Українського футболу”).

Кіровоград — Київ.

Гра в особах

Олег ЖУРКА:

“ПЕРЕХІДНИЙ ТУРНІР БУВ ОРГАНІЗОВАНИЙ НА ВИСОКОМУ РІВНІ”

Одним з тих футболістів, які вибороли право “Поділля” грати в першій лізі, був і молодий оборонець Олег Журка. Хмельницька команда завжди викоремлювалася своєрідним поєднанням молодих гравців і більш досвідчених. Футболісти різного віку постійно знаходили між собою спільну мову і тому нині “Поділля” — один з найдружніших колективів у першій лізі.

Олег Журка народився четвертого листопада 1977 року, корінний киянин, вважається одним з найперспективніших футболістів не лише “Поділля”, а й першої ліги. Тож побажаємо Олегові не “загубитися” у великій українській футбольній сім'ї.

— Олеже, як ти, киянин, опинився на Поділлі?

— Розпочинав, звичайно ж, я займатися серйозно футболом у Києві. Коли мені виповнилося вісім років, я вступив до футбольної школи ЦСКА, де першим тренером у мене був Олексій Петрович Кирсанов. Саме під керівництвом цього спеціаліста я зробив перші кроки у футболі. Згодом мені довелося працювати з багатьма тренерами, бо вони часто змінювали один одного. Врешті я опинився під опікою Віктора Ісаїовича Кащєя і почав грати в школі “Динамо” (Київ). Коли залишився рік до випуску, мене запросили спробувати сил в “Динамо-3”... Але мені чомусь хотілося пограти в якісь іншій команді.

— Саме тоді виник варіант із “Поділля”?

— Так, насікільки я знаю, мене Юрію Аркадійовичу Авanesovу порекомендував Михайло Михайлівич Коман. І тоді зі мною з'явився селекціонер хмельницького клубу Микола Шершун. Команді був необхідний задній оборонець. Я вирішив спробувати і на правах орендарів перейшов до “Поділля”, пройшов з подолянами збори й почав грати.

— Як прийняли киянина в Західній Україні?

— Чудовий колектив. Тому ніяких проблем і бути не могло. Старші футболісти з розумінням ставляться до молодих, тактовно і з повагою, один одному завжди допомагають. Словом, це справді єдина команда.

— Ти сказав, що “Поділлю” був по-третій задній оборонець, але тебе можна побачити не лише на цій позиції.

— Загалом, я одинадцять років грав “останнього”, та нині необхідно бути універсалним гравцем. Тому намагаюся приносити користь своїй команді на будь-якій ділянці поля й займаю ту позицію, на яку вкаже головний тренер.

— Ти разом з командою пройшов весь шлях — від другої до першої ліги. Зокрема, брав участь у перехідному турнірі. З яким настроєм хмельничани змагалися в фінальній частині?

— Коли ми ще грали в другій лізі й були на

підході до першої, всі хлопці ні про що більше й не думали, як про вихід до першої ліги. Тому налаштовані всі були на перемогу, до того ж, мали конкретне завдання — здобути місце в першій лізі.

— Завдання було виконане. За рахунок чого?

— Як я вже казав, по-перше, команда була налаштована лише на позитивний результат. По-друге, цей перехідний турнір був організований функціонерами ПФЛ на найвищому рівні — команди грали на прекрасно підготовлених футбольних полях, і матчі обслуговували висококваліфіковані судді. І саме ці два фактори позитивно вплинули на кінцевий результат. “Поділля” здобуло місце серед першолігових колективів.

— У перших іграх нинішнього сезону ваша команда зіграла не досить вдало. У чому ж причина?

— Річ у тому, що рівень першої ліги зовсім інший — значно вищий. А ми розпочали боротьбу після дуже короткої перерви, і мабуть, футболісти дещо були втомлені. Але з часом все стало на свої місця і ми почали знаходити свою гру.

— Завдання команди на сезон не змінилося?

— Як і на старті чемпіонату, так і нині перед нами стоїть конкретне завдання — втриматися в першій лізі посісти, по можливості, місце, яке близче до верхньої частини турнірної таблиці, а не до її підвалін.

— А як щодо запрошення з інших команд?

— Із конкретними пропозиціями до мене ніхто не підходив, тому нічого сказати не можу. У “Поділлі” я на орендних правах до кінця сезону, а там буде видно. Загалом хотілося б залишитися в Хмельницькому, але проблема в тому, що не все заleжить від мене.

— Не хотілося реалізувати себе в якісну іншу мову спорту?

— Ще в дитинстві я займався плаванням, але то було хобі. А от футбол став справою всього життя, тому не уявляю себе в якісь інш

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ

ГРУПА "А"

Євген ГЕРЕНДА

з Калуша

ФК "Калуш" — "Папірник" — 0:3 (0:2).
Стадіон "Хімік". 500 глядачів. 29 градусів.
Судді: О.Орехов — 8,5, О.Якименко — 9,
С.Боклажек (усі — Київ) — 8.

Делегат ФФУ: М.Сидор (Львів).

Калуш: Кулинич, Драган, Романчук, Магас, Гузоватий (Саміла, 19; Федінськ, 46), Гарматій, Мельник (Трицід, 71), Ганчук, Олегович, Федорів, Багрій (Мандрик, 77).

Малин: Вознок, Сарган, Мельниченко, Кукса, Андрієвський, Колесник, Гошовець, Янковий (Волинець, 75), Швець (Марченко, 60), Сидоренко, О.Бондарчук (Кособудський, 82).

Голи: Сидоренко (14), О.Бондарчук (20), Кособудський (87).

На 18-й хвилині О.Бондарчук не реалізував пенальті.

Попередження: Мельник (21), Янковий (21), Андрієвський (27), Драган (72).

Віктор НІКІТЮК

з Комарного

"Газовик" — "Енергетик" — 1:0 (1:0).

Стадіон "Газовик". 500 глядачів. 28 градусів.

Судді: О.Циганков — 8,2, М.Чайковський — 9, О.Найк (усі — Тернопіль) — 9.

Делегат ФФУ: Г.Савчук (Київ).

Комарне: Гайдук, Сидорко, Кулєва (Приєдва, 25), Дячок, Куриленко, Шуга, Телятник, Лалаєв (Твердинець, 17), Швед (Шпиль, 64), Козак (Вільгутцький, 55), Горін.

Бурштин: Хомін, Щепанський (Стефюк, 25), Дідик, Нагірний, Концевич, Рудницький (Костишин, 70), Сусяк, Данилишин (Калапач, 46), Павлат (Ільинецький, 81), Савка, Павлюк.

Гол: Швед (33, з пенальті).

Попередження: Щепанський (28), Горін (30).

ГРУПА "Б"

Юрій РАСПУТИН

з Кривого Рогу

"Кривбас-2" — "Зірка-2" — 7:0 (3:0).

Стадіон ШУ "Жовтневе". 600 глядачів. 31 градус.

Судді: В.Маразаті (Миколаїв) — 8,0, Р.Бахуришинський — 9, О.Олійник (обидва — Полтава) — 9.

Делегат ФФУ: Ю.Ананченко (Донецьк).

Кривий Ріг: Долганський, Криулин (Гринь, 46), Євсюков, Сухорученко (Катков, 60), Чечер (Рудь, 60), Вакар, Толкач (Чудак, 46), Семеренко, Монаров (Бойченко, 46), Яськов, Майоров (Сторожев, 46).

Кривоград: Бажан, Ромашов, Михайленко, Русол, Корінь, Собко, Мануйленко, Кученко (Даченюк, 33), Засій, Чорноіван.

Голи: Майоров (7), Монаров (18), Яськов (40, 65, 90), Гринь (82), Русол (88, у своїх воротах).

Олександр КРУПІЦА

з Херсона

"Кристал" — "Ригонда" — 2:1 (1:0).

Стадіон "Кристал". 1200 глядачів. 32 градуси.

Судді: О.Саліхов — 8,3, О.Осадчий (обидва — Дніпропетровськ) — 9, I.Карпенко (Кривий Ріг) — 9.

Делегат ФФУ: В.Гуров (Миколаїв).

Херсон: Литвиненко, Ананічев (Шаруба, 86), Аверкор, Коліда, Кисіль, Петров, Соболь (Журавленко, 76), Мальченко (Кочаков, 55), Богомол, Любінський, Шевцов.

Біла Церква: Шульга, Чикаловець (Стецюк, 75), Рібко, Череватий (Мельниченко, 80), Бадло, Омельчук, Снегирьов (Бойко, 56), Боженко (Віговський, 70), Прищепа, Габорець (Рябчиков, 78), Попович.

Голи: Шевцов (39), Віговський (87), Петров (88, з пенальті).

Попередження: Бадло (17), Кисіль (22), Рібко (31), Любінський (41), Снегирьов (50), Прищепа (52), Коліда (65), Габорець (73), Стецюк (79).

Вилучення: Рябчиков (63, друге попередження), Кисіль (88, друге попередження).

Юрій СМАГІН

із Мелітополя

"Торпедо" — "Чорноморець" — 1:1 (0:1).

Стадіон "Спартак". 2000 глядачів. 26 градусів.

Судді: В.Жуков — 8,2, М.Тихонов — 9, M.Харченко (усі — Донецьк) — 9.

Делегат ФФУ: О.Токаренко (Миколаїв).

ГРУПА "В"

Микола АВРАМЧУК

з Миргорода

ФК "Миргород" — "Авангард" — 0:1 (0:1).

Стадіон "Спартак". 1500 глядачів. 30 градусів.

Судді: В.Шевченко (Харків) — 7, В.Федан (Олександров) — 9, В.Валус (Запоріжжя) — 9.

Делегат ФФУ: В.П'янік (Донецьк).

Миргород: Галицький, Ковалевський, Савчуков, Швець, Бондар, Середенко, Ю.Олійник (Небрат, 65), Калужний, Соловей, Базилляк (Леонов, 56), Богорія (Овдієнко, 62).

Ровненськ: Кутненко, Гончаров, Чумаченко, Юшук, Демченко, Попехін, Рогоцький, Литвинов, Когут, Чехов, Ткачов.

Гол: Чехов (27).

На 73-й хвилині Соловей не реалізував пенальті.

Попередження: Ткачов (9), Бондар (21), Соловей (56), Шакун (72), Рогоцький (82), С.Ковалевський (86).

Павло НЕВЕРОВ

з Києва

"Динамо-3" — "Система-Борекс" — 2:0 (1:0).

База "Конча-Заспа". 200 глядачів. 34 градуси.

Судді: О.Шмігельський (Львів) — 8,2, В.Онопріюк — 9, О.Протасюк (обидва — Луцьк) — 9.

Делегат ФФУ: М.Сидор (Львів).

Кійт: Близнюк, Згуровський, М.Маковський, Кутас, Шевелюхін, Лисицький (Черников, 46), Д.Романенко, Оницщенко (Скоба, 46), Петровський, Мазяр (Хомін, 63), Дорошенко (Пінчук, 70).

Бородянка: Філіпченко, Тишко, Панасюк, Червяк, Костюченко, Клиновський (Навальний, 52), Курپінко, Ю.Бондарчук, Сиденко, Побігаєв, Юрченко.

Голи: Лисицький (41), Пінчук (87).

Попередження: Кутас (48), Ю.Бондарчук (55), Петровський (57).

Іван КУЗЬМА

з Ужгорода

ОСК "Закарпаття" — "Нафтovик" — 4:1 (3:1).

Стадіон "Авангард". 300 глядачів. 30 градуси.

Судді: О.Огерчук — 8,1, С.Фірман — 9, А.Валентин (усі — Львів) — 9.

Делегат ФФУ: В.Федоренко (Хмельницький).

Ужгород: Васютік (Четір, 85), Когут (Голгадзе, 78), Ефимов (Гей (Франко, 85), Петрик, Миронов (Ковтун, 82), Варга (Марич, 46), Гозда, Грабар (Стець, 66), Лоффін (Лендел, 46), Бундаш.

Долина: Локатор, Бігун, Гошовський, Дем'янчик (Паславський, 53), Гринчеко, Ярій (Роман, 53), Партан, Копистянський, Лесів, Івахнюк, Трушко.

Голи: Гозда (21), Лесів (31), Бундаш (36, 51).

Попередження: Васютік (1), Гринчеко (33). Достроково заволодівши путівкою до першої ліги ОСК "Закарпаття", не скідає набраних обертів, обігриваючи своїх суперників як вдома, так і на виїзді. І в останньому матчі на своєму

полі закарпатці не залишили ніяких шансів "Нафтovику" з Долини.

Надзвічай, коли зоропинилася зустріч, все ще безжалісно пекло сонце, температура повітря перевалювала за позначку 30 градусів у тіні. І хоча під завісу першого тайму на небі сгустився хмарі й пішов дощик, зливу глядачі побачили лише на футбольному полі. Зливу голів. У переважної більшості — у ворота гостей. Нестримним був Мирослав Бундаш, на рахунку якого хет-трик. Неодноразово долинян ритували стікти, поперечна, воротар, фортуна. А закарпатці грали у своє і водночас болільницьке задоволення, проводили заміни, вводили свіжі сили й дають можливість пограти всім боецям.

Павло ПИЛИПЧУК

з Яворова

"Карпати-2" — "Галичина" — 1:2 (1:1).

Стадіон "Колос". 500 глядачів. 30 градусів.

Судді: I.Овчар (Івано-Франківськ) — 8,3, В.Крінинський — 9, I.Оксенюк (обидва — Рівне) — 9.

Делегат ФФУ: Я.Грисьо (Львів).

Львів: Венчак, Казимирський, І.Юрійчук, Іванський (Ламакомський, 23; Ковалишин, 65), Ішук, Журавчак, Личак (Рацький, 53), Ометюх (Сергєєв, 80), Кабанов, Глушко, Товкацький.

Дрогобич: Гінда, Ільчинський (Яворський, 23; Плювак, 77), Гредиль, Малинівський, Пірник, Добринський, Мавдрик, Кіндтрат, Я.Гутникевич (Крещул, 52), Розлач, Дуда (Р.Гутникевич, 90).

Голи: Кабанов (15), Мавдрик (45), Казимирський (64, у своїх воротах).

Попередження: Юрійчук (32), Розлач (45), Дуда (85).

Уже вчетверте команди зійшлися в очному поєдинку. Попередні три матчі були багаті на забиті м'ячі, не стала винятком і звитнок гравці. На 15-й хвилині матчу на дальній удар наважився оборонець львів'ян Казимирський. М'яч зрикошетив від гравця гостей і потрапив до Кабанова, який одним дотиком відправив шкіру куля в ворота. Після голу карпатці мали ще кілька можливостей, щоб збільшити рахунок, але ударом Ометюха, Кабанова і Товкацького бракувало влучності. А наприкінці першого тайму Мавдрик скривався поміжкою "Карпат-2" і з близької відстані зрівняв рахунок.

Після першої підопічні Степана Гредиля додали на швидкості і на 64-й хвилині Яворський з правого краю зробив прострільну передачу штрафним майданчиком львів'ян, де першим біля мяча з'явився оборонець господарів Казимирський. М'яч потрапив у його голову і опинився у воротах. Слухну народу забти що один гол у ворота Венчака втратив Крінинський, який вийшов віч-на-віч з кілограмом лівів'ян, вле не зумів його переграти.

"Галичина" здобула першу вийзду перемогу в другому колі і спромоглася забити більше одного м'яча за гру, і знову ж таки у другій половині чемпіонату.

Іван МОРОЗ

з Рівного

"Верес" — "Цементник-Хорда" — 0:1 (0:0).

Стадіон "Авангард". 800 глядачів. 29 градусів.

Судді: В.Дем'яненко — 8,1, I.Мондик (обидва — Мукачеве) — 9, M.Мондик (Іршава) — 9.

Делегат ФФУ: Б.Горєліков (Чер

— Мені довелося обслуговувати єврокубковий матч, в якому "Спартинг" протистояв один з турецьких клубів, не пам'ятаю вже його назви, — згадує арбітр ФІФА Володимир П'яніх. — Так у тій грі Щербаков робив щось неймовірне. Мені запам'яталися два епізоди. У одному Сергій, повернувшись на 180 градусів, з двадцяти метрів вгратив м'яч у хрестовину, а в другому, в стилі Ван Бастена, потужним ударом поцілив у голову воротаря, пославши його в нокаут. На прикінці матчу Робсон підняв вгору великий палець і промовисто заявив: "Сергій — прима!" Після кількох проведених за "Спартинг" сезонів наш співвітчизник зі своїм коучем готовувався переїхти до іспанської "Барселони". Але по завершенні святкової вечірки, організованої Робсоном, український футболіст, повертаючись додому, потрапив в автомобільну катастрофу. Як наслідок — залишився надовго прикутий до інвалідного візка. Тим не менше, він, як справжній спортсмен і кумир молоді, не втрачав надії на відновлення. Наразі Сергій проходить курс лікування в Москві у відомого циркового артиста Дикуля, який замолода, опинившись у подібній ситуації, зумів не лише здолати недугу, а й повернутися у свою

Відверто

Сергій ЩЕРБАКОВ:

стихію, піднімає неймовірні за вагою предмети.

А до того Сергій, дізнувшись, що на

його честь у Донецьку проводився турнір, знайшов час відвідати змагання.

Не пощастило з погодою, яка лише в

Сергію ЩЕРБАКОВУ пропонували футбольне майбутнє не гірше, либонь, ніж, скажімо Блохіну чи Беланову. Слово, у вісімнадцять років він був найкращим у складі молодіжної збірної СРСР, і вже тоді його запрошували до лав національної. Більшість забитих ним м'ячів стали шедеврами футбольного мистецтва, а разом із Андрієм Канчельським вони відігравали провідні ролі в "Шахтарі". Такий футболіст не міг залишитися поза увагою західних клубів. Незабаром далека Португалія, а точніше лісабонський "Спартинг" надіслав йому спокусливе запрошення змінити клубну прописку. I Сергій обрав саме "Спартинг". Чому? У ті часи на чолі португальської команди був славнозвісний Боббі Робсон. Таким чином Щербаков згодом приєднався до болгарина Балакова, з яким і створив провідний дует колективу.

останні два дні сприяла проведенню турніру за участю десяти-дванадцятичірніх хлопчиків. Тому ім, їхнім батькам і трене-

рам доводилося власноруч готувати поле до матчу. Та все ж ані погода, ані важкі поля не стали на заваду свята. Дванадцять команди Донецької області взяло участь у турнірі. Одразу три захищали кольори ФК "Дончанка", флагманом якого є жіночий колектив з одноіменною назвою, що впродовж останніх років чотири рази виборювала першість, а треті — Кубок. ФК "Шахтар" був представлений двома командами. У вирішальному поєдинку зійшлися найкращі представники обох клубів. Стартові хвилини позначилися перевагою підопічних Валентина Бобашка ("Шахтар"). У другому таймі ініціатива заволодила команда "Індустриального Союзу Донбасу", яку очілює Сергій Хлиста, що, як і Бобашко, свого часу виступав за донецький "Шахтар". Перемогу ж у напруженій боротьбі виборили юні майстри шкіряного м'яча з команди "ІСД". На адресу переможців вісім людей, причетних до турніру, прогнули вдячні слова з уст Сергія Щербакова:

— Я щиро дякую організаторам, на самперед міській та обласній федераціям футболу, президентові "Дончанки" Миколі Якушеву, наймолодшим футболістам, які своєю грою подарували мені справжню насолоду. Докладу всіх зусиль, щоб цей турнір став традиційним.

Олександр УЗУН.

Кубок регіонів УЄФА

ЗАБЕЗПЕЧИМО ПІДТРИМКУ СПІВВІТЧИЗНИКАМ

До старта відбіркового турніру Кубка регіонів УЄФА, який пройде на стадіонах Київщини, залишився тиждень. Футболісти, що представлятимуть київський регіон, як і всі вболівальники, не уявляють іншого результату, окрім першого місця. З такими ж намірами до України завітають білоруська, молдовська та вірменська команди, тому впевнено можна стверджувати, що всі учасники докладуть максимум зусиль, аби здобути путівку на фінальну стадію європейської аматорської першості.

Безкомпромісність та відчайдушність борьби мають стати гарантією справжнього футбольного видовища, організацію якого поклали на себе Асоціація аматорського футболу, Український фінансово-економічний інститут і багато інших солідних партнерів. З метою узгодження питань, пов'язаних з підготовкою та проведенням турніру, недавно відбулася нарада його оргкомітету. Без уваги не залишено жодного аспекту, адже змагання, що не мають аналогів в історії українського футболу, повинні запам'ятати не лише успішним виступом наших співвітчизників, а насамперед високим рівнем організації. Неодмінно складовою співвітчизни, безперечно, стануть численні шанувальники гри мільйонів. Символічно, що всі матчі відбудуться на затишних стадіонах під час літніх шкільних канікул. Тож, відвідавши поєдинки, ви не лише допоможете здобути перемогу молодим українським футболістам, які вперше висту-

палимуть на такому солідному рівні, а й отримаєте незабутні враження та море задоволення, відпочивши всією сім'єю.

Щодо учасників, то без подарунків не залишаться ні переможці, ні переможені. Пам'ятними призами найкращих гравців турніру вішанують провідні футбольні діячі України. Успішністю форуму має стати показовим явищем в плані міжнародного утвердження й продовження взаємовигідної співпраці з УЄФА.

Та її результати ми побачимо в майбутньому, а нині першорядним є завдання популяризації самої гри. Свою причетність до цієї благородної справи Федір Іванович Шпиг не афішує, але його принциповість — загальнівідома. Тож, якщо ви взялися за ідею відродження аматорського футболу, то, безумовно, доведе її до логічного завершення, перетворивши дитячий футбольний вогнік на вогнище суспільного масштабу.

Олег ЛЮЛЬКА.

Справи суддівські

ВІДКРИТИЙ УРОК КОСТАНТИНА ВИХРОВА

Двадцять років тому відомий в Україні спортивний журналіст Леонід Іванович Санін відкрив у Донецьку першу в кільшиному Союзі школу підготовки футбольних арбітрів. Дати поглиблені знання ані сам Леонід Іванович, який ніколи не обслуговував поєдинки, ні його соратники, серед яких були відомі в місті футболісти, звичайно, не могли. Але любов до футболу, відповідно, прищепили.

Скажу про себе. Упродовж п'ятнадцяти років відсудив сотні різних матчів: від "Шкіряного м'яча" до ігор дублерів чемпіонату СРСР та другої ліги. І нині, коли став інспектором матчів, досвід арбітра, безумовно, допомагає, особливо мені як спортивному журналістові, який пише про футбол. Щоб закінчити екскурс у минуле, скажу, що всі без винятку донецькі арбітри — Володимир П'яніх, Євген Канана, Віктор Зв'ягінцев, Володимир Куцев, Олександр Кравченко, Олександр Журба та сотні інших пройшли "санінську" школу і вчачі Леонідові Івановичі досі.

Та час не стойть на місці. Нині і футbolistam, і футбольним арбітрам ставляться не ті вимоги, як було десять і навіть п'ять років тому. Либонь, цілком природно, що саме в Донецьку був зроблений наступний крок підготовки футбольних арбітрів. Тепер уже на високому професійному рівні, бо викладають суддівські уроки арбітри, удостоєні звання арбітра ФІФА — Володимир П'яніх та Олександр Журба.

Ідея, так би мовити, відновлення школи підготовки арбітрів належить тріумвірату: першому віце-президенту Федерації футболу Донецької області Івану Григоровичу Гайворонському, проректорові

цей час молоді арбітри зуміли взяти для себе багато цікавого.

— Вам, арбітрам-початківцям, цікав буде знати, що суддівство тримається, якщо так можна сказати, на трьох китах, — розповідає Вихров. — Арбітр повинен мати чудову фізичну форму, бути психологочно стійким, під час матчу контактувати з гравцями. Усі ці три компоненти тісно взаємопов'язані. Як тільки судя починає стомлюватися фізично, відразу ж виникають поперевах локальна, а відтак і глобальна психологічна втома. І ні в якому разі не можна провокувати футbolistів на протиправні дії.

— Наведу такий, як я мене, повчальний приклад, — вів своєї Костянтина Львовича. — Під час однієї зустрічі Анатолій Коньков, що виступав тоді за київське "Динамо", попрохав відомого арбітра пояснити, за що той дав штрафний. На це суддя відповів: "Ти це — Гаррінча, чому маю перед тобою звітувати?" А Коньков відповідає: "Це ти — Гаррінча". Арбітр показав червону карточку. Хто помилявся в цій ситуації? Однозначно — суддя. Бопровокував гравця.

А ще арбітри довідалися, як потрібно готовуватися безпосередньо до матчів, що не можна діліти зустрічі на головні та другорядні, інакше провал забезпечений. Про те, що арбітр має бути прикладом в усьому: у манері триматися, спілкуватися з гравцями, тренерами, представниками команд. І пам'ятати, що він завжди буде об'єктом для критики, бо команда, яка програла, не-одмінно знає в твоєму суддівстві недоліки. Але, щоб їх було менше, суддя зобов'язаний постійно підвищувати свою кваліфікацію.

На спільному засіданні було одержано згоду Костянтина Львовича й надалі проводити семінари, читати лекції з арбітрами академії, а після закінчення навчання очолити випускну екзаменаційну комісію.

Олександр УЗУН.

Юнацький турнір

Анатолій КРОЩЕНКО:

“ГОТОУЄМОСЯ ДО ЖОВТНЕВИХ БАТАЛІЙ”

Національна молодіжна збірна України проводить чергові матчі відбіркових турнірів, а ось юнацька дружина лише готується до не менш важливих ігор проти румунських, боснійських і болгарських однолітків, що з 12 по 16 жовтня відбудуться на стадіонах Румунії. Анатолій Миколайович КРОЩЕНКО із своїми підопічними недавно повернувся в Україну з Німеччини, де проходив міжнародний представницький турнір. "Український футбол" попрохав головного тренера юнацької збірної прокоментувати її виступ.

— Результат не мав для нас вирішального значення. Хоча те, що запрошення на турнір заслужили успішними минулорічними виступами, змушувало нас гідно відстоювати марку вітчизняного футболу.

— Хто захищав кольори нашої збірної?

— До міста Ніпеталь прибуло 13 польських гравців і голкіпер. Перед вильтом у декого з кандидатів виникли проблеми на митниці, багато футbolistів залишилися відома через травми. Проте вдалося побачити в грі німецьких легіонерів.

— Як враження вони на вас спровали?

— Окремі відверто розчарували. Проте співпрацю з ними продовжуватиму, залишаючи до спаринг-матчів.

— Загальне враження від турніру.

— Солідне змагання, в якому брали участь чимало не просто пристойних, а й доволі сильних колективів з усього світу. Промовистим є хоча б той факт, що в складі переможця — дортмундської "Борусії" — виступали чотири футbolistі основного складу. Це були своєрідні оглядини нинішніх тенденцій

Олег ЛЮЛЬКА.

рам доводилося власноруч готувати поле до матчу. Та все ж ані погода, ані важкі поля не стали на заваду свята. Дванадцять команди Донецької області взяло участь у турнірі. Одразу три захищали кольори ФК "Дончанка", флагманом якого є жіночий колектив з однією назвою, візиром якого він виправдовується з візиром візиром. Візир же у напруженій боротьбі виборили юні майстри шкіряного м'яча з команди "ІСД". На адресу переможців вісім людей, причетних до турніру, прогнули вдячні слова з уст Сергія Щербакова:

- Я щиро дякую організаторам, на самперед міській та обласній федераціям футболу, президентові "Дончанки" Миколі Якушеву, наймолодшим футbolistам, які своєю грою подарували мені справжню насолоду. Докладу всіх зусиль, щоб цей турнір став традиційним.
- Олександр УЗУН.

- міжнародний туризм;
- навчання у Великій Британії та Франції;
- діагностика і лікування в Західній Європі;
- міжнародні спортивні програми.

Контактні телефони

в Одесі

(0482) 63-12-10, 60-82-41.

Екіпірувальний київський центр "РІФ" розробив нові моделі форми для сезону-99. У новій формі вже грають деякі українські клуби вищої ліги. Дитячим футбольним клубам — солідна знижка.

Завітайте в Києві на Троєщину, проспект Маяковського, 7-В.

Контактний телефон (044) 534-43-37.

— Як пізнається в порівнянні. Яку гру продемонструвала українська команда?

— Місце, що ми посили, могло бути й никим, і вищим. У поєдинку за третьє місце зустріч в серії післаматчевих піналітів перемогли лондонський "Вест Хем Юнайтед".

— Хто особливо відзначився?

— Уже те, що призом найкращому голкіперові турніру був нагороджений Віталій Руденко з "Чорноморця",

DFB-Pokal
Sieger 1999DFB-Pokal
Sieger 1999

46000 глядачів.
Голи: Ромеро (5), Лардин (45), Жуніньо (76) — Морентес (28).
«Депортиво» — «Естремадура» — 1:1 (0:1).
25000 глядачів.
Голи: Флорес (57) — Сото (23).
Вилучення: Кастро («Е», 90).
«Вальядолід» — «Сарагоса» — 1:1 (0:0).
13000 глядачів.
Голи: Камінеро (60) — Джамеллі (46).

13 червня — неділя
«Атлетик» — «Алавес» — 5:0 (1:0).

40000 глядачів.
Голи: Гарсія (27), Ечеберрія (62), Гонсалес (72), Урсаїс (87), Вальдоміно (88, у власні ворота).

«Барселона» — «Бетіс» — 4:1 (3:0).

45000 глядачів.
Голи: Коку (24), Рівалдо (26, з пенальті), Фігу (31), Селадес (76) — Альварес (82).
«Ов'єдо» — «Саламанка» — 3:2 (1:2).

15000 глядачів.
Голи: Вальдес (26, з пенальті, 50, 90) — Барбара (8), Зегара (28).
«Реал Сосьєдад» — «Еспаньол» — 1:2 (1:0).

25000 глядачів.
Голи: Де Педро (33) — Галка (47, 75, обидва з пенальті).

Вилучення: Гомес («РС», 75).
«Вільяреал» — «Расинг» — 3:0 (2:0).

15000 глядачів.
Голи: Крайовян (3), Альфаро (44, 61, з пенальті).

«Мальорка» — «Сельта» — 2:0 (1:0).

17000 глядачів.
Голи: Ібагаза (34), Станкович (90).
«Тенерифе» — «Валенсія» — 3:2 (1:1).

15000 глядачів.
Голи: Черубіно (34, 61), Макай (59) — Ангело (3), Лопес (89).

Вилучення: Сорія («В», 36), Баллестерос («Т», 89).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

	I	V	H	P	M	O
1. Барселона	37	24	7	6	87-41	79
2. Мальорка	37	20	6	11	48-28	66
3. Реал	37	20	5	12	74-62	65
4. Сельта	37	17	13	7	69-40	64
5. Депортиво	37	17	12	8	54-40	63
6. Валенсія	37	18	8	11	60-39	62
7. Еспаньол	37	15	13	9	47-37	58
8. Атлетик	37	16	9	12	49-46	57
9. Сарагоса	37	15	9	13	55-46	54
10. Реал Сосьєдад	37	14	12	11	45-41	54
11. Бетіс	37	14	7	16	46-54	49
12. Вальядолід	37	12	9	16	33-44	45
13. Ов'єдо	37	11	12	14	40-55	45
14. Атлетико	37	11	10	16	53-50	43
15. Расинг	37	10	12	15	41-51	42
16. Естремадура	37	9	11	17	25-51	38
17. Алавес	37	10	7	20	34-62	37

БОМБАРДИРИ:

Андрій Тихонов («Спартак») — 7

Олег Веретенников («Ротор») — 6

Сергій Семак (ЦСКА) — 6

Олег Терсьохін («Динамо») — 6

Георгій Деметрадзе («Аланія») — 6.

18. Вільяреал 37 8 11 18 45-61 35

19. Тенерифе 37 6 13 18 39-62 31

20. Саламанка 37 7 6 24 28-63 27

БОМБАРДИРИ:

Рівалдо («Барселона») — 24

Рауль («Реал») — 23

Клаудіо Лопес («Валенсія») — 21.

РОСІЯ

«СПАРТАК» ВТРАЧАЄ ОЧКИ
В «ЛУЖНИКАХ»

10 тур

13 червня — неділя

ЦСКА — «Торпедо» — 0:0.

7000 глядачів.

«Спартак» — «Локомотив» Н-Н — 2:2 (1:1).

12000 глядачів.

Голи: Юріан (14), Булатов (76) — Вязьмікін (20, 75).

Тихонов («Спартак») не реалізував пенальті.

«Ротор» — «Ростсельмаш» — 0:1 (0:0).

8000 глядачів.

Гол: Дуон (67).

«Аланія» — «Динамо» — 5:1 (3:0).

18000 глядачів.

Голи: Д.Жуяутас (3), Деметрадзе (21, 75, з пенальті), Куттарба (43), Еміліо (86) — Терсьохін (46).

«Уралан» — «Локомотив» М — 0:1 (0:1).

9000 глядачів.

Гол: Лоськов (31).

«Чорноморець» — «Крилья Советів» — 1:0 (0:0).

8000 глядачів.

Голи: Камнєв (76) — Шишкін (50).

«Зеніт» — «Сатурн» — 2:1 (1:0).

19500 глядачів.

Голи: Попович (26), Бабій (89) — Гаврилін (77).

«Шинник» — «Жемчужина» — 0:0.

3000 глядачів.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

	I	V	H	P	M	O
1. Спартак	13	9	3	1	23-9	30
2. Локомотив М	10	7	2	1	22-8	23
3. ЦСКА	10	5	4	1	19-8	19
4. Торпедо	11	4	6	1	8-5	18
5. Аланія	10	5	2	3	20-13	17
6. Динамо	10	5	2	3	21-17	17
7. Ростсельмаш	10	5	1	4	13-14	16
8. Ротор	10	4	2	4	15-16	14
9. Локомотив Н-Н	10	3	3	4	12-13	12
10. Зеніт	10	2	5	3	10-10	11
11. Крилья Советів	11	2	3	6	12-18	9
12. Сатурн	11	2	3	6	10-17	9
13. Чорноморець	10	2	3	5	13-21	8
14. Уралан	10	2	2	6	6-12	8
15. Шинник	10	1	5	4	4-10	8
16. Жемчужина	10	0	4	6	4-19	4

БОМБАРДИРИ:

Андрій Тихонов («Спартак») — 7

Олег Веретенников («Ротор») — 6

Сергій Семак (ЦСКА) — 6

Олег Терсьохін («Динамо») — 6

Георгій Деметрадзе («Аланія») — 6.

ТОВАРИСЬКИЙ МАТЧ

США — Аргентина — 1:0 (0:0).

13 червня. Вашингтон. 40119 глядачів.

ХАВ'ЕР ДЗАНЕТТІ

Народився 10 серпня 1973 року в Буенос-Айресі. Перший клуб — «Банфілд». Нині грає за міланський «Інтер» на позиції центрального оборонця.

— Італійський футбол мені по-добається пристрастю та особливістю гостя, він такий досконалий, що місце проведення матчу не має значення. Байдуже, де ти граєш — в гостях чи вдома. Іноді напруження та пресинг бувають надмірними, але не дивно, бо дій розгортаються в чемпіонаті, найсильнішому в світі, — стверджує Хав'єр Дзанетті.

— Що змінилося для тебе в світі футболу?

— Здається, він тепер занадто пов'язаний з бізнесом.

— Твій найкращий гол?

— Той, що провів минулого сезону у Вероні. Цей матч згадую з особливим задоволенням.

— Кого вважаєш найближчим другом?

— Івана Саморано. Він життєрадісний, до всього ставиться з гумором, у потрібний момент ладить подати руку допомоги, надійний і відданий.

— Який тренер відіграв вирішальну роль у твоєму становленні як футболіста?

— З особливою теплотою згадую Лопеса Гіавассо, коли я грав за «Банфілд» (Аргентина).

— Які уболівальники тобі найбільше подобаються?

— «Зоря».

— Найулюбленіший спортсмен (крім футbolістів)?

— Майліл Джордан.

— Чи даєш гроши на благо-

дійництво?

— Фінансую лотто, яке в свою

чоргу, підтримує дітей з невідповід-

ними хворобами, також допомагаю

діткам-сиротам та безпритульним.

На жаль, у багатьох частинах світу,

навіть в Аргентині, тисячі дітей не

маю

— Відзнаєте автора слів: "На радіо все-таки працювати краще"?

— Так, пригадую, — з посмішкою відповідає мій співрозмовник.

— Але ж відомим на всю Україну ваше ім'я стало саме завданням телебаченню.

— Не зовсім. Перш за все — завдяки радіо. За радянських часів, нікого з українських коментаторів, окрім Валентина Щербачова, на телевізійний ефір не допускали десь до 1986 року. А до того всі ми працювали на радіо, коментували події в спортивних випусках "Променя", інколи нас запрошували й на "Маяк".

— З ностальгією згадуєте ті часи?

— Певною мірою. Мені взагалі подобається працювати на радіо. Це оперативніший вид журналістики, який розширяє коментаторські можливості. На радіо ти менш прив'язаний до техніки. А всім добре відомо, який нині технічний стан українського телебачення. На радіо завжди залишається самим собою, незалежним од тих чи інших технічних факторів.

— Проте ти радіо має свої "але"...

— Звичайно, і телебачення володіє власними привабливими аспектами. Це — безпосереднє спілкування з аудиторією, яка на власні очі спостерігає за тобою, що, водночас, накладає величезну відповідальність. Усе ж, я і досі в захопленні від радіо, хоча не працюю там уже впродовж восьми років.

— На радіо прийшли спортивним журналістом?

— Одразу по закінченні університету я працював у відділі новин обласного радіо. А до спортивного відділу потрапив напередодні Олімпіади в Лейк-Плесі. Що стосується спортивної редакції, то вона була сформована лише 1980 року. Потрапити до неї було майже неможливо, проте мені це вдалося. Тож з Валентином Щербачовим, Віктором Нестеренком торували шлях у спортивній журналістиці, не один рік пілч-о-пліч працюю з Сергієм Савелієм, Володимиром Кардашем. Безперечно, склад спортивної редакції змінюється: приходять нові люди, дехто залишає наші лави.

— Ваші тодішні уявлення про спортивну журналістику й про спорт узагалі багато чим відрізняються від нинішніх?

— Звичайно, адже маю вже великий життєвий досвід і стаж роботи в ефірі.

— То як ви досвідченим журналістським оком дивитесь на молодь, що буквально рветься в журналістику, зокрема спортивну?

— Це — об'єктивний процес. Не може ж одна група людей беззмінно працювати впродовж 20-30 років, як це було, скажімо, на центральному телебаченні СРСР. Хоча мушу визнати високий клас та професіоналізм патріархів радянського телебачення — Озерова, Майорова, Маслаченка. З появою ж нових українських телеканалів та відкриттям радіостанцій природним є бажання молоді стати коментаторами. Інша річ, що це, крім фізичних даних, вимагає ще й прагнення глибоко опанувати професію, бажання вчитися в старших.

— Маєте на увазі, що молоде покоління мусить не лише зважати на спортивну журналістську еліту, а й поважати її?

— Поважати її досвід, вчитися в ній, адже без навчання охопити всі

аспекти журналістики неможливо не лише за один, а й за десять років. Незрозумілим для мене є бажання коментувати та висвітлювати лише футбольні поєдинки.

— А невже спортивні уподобання Сергія Дерепи не повністю віддані грі мільйонів?

— Мені до вподоби хокей, баскетбол, ще за часів союзної регбійної ліги доводилося коментувати регбійні матчі. Та, взагалі, коментаторська доля непередбачувана: сьогодні ти в ефірі, завтра на тебе й уваги не звертають.

Відгадайте, що спільного між футболом, хокеєм, баскетболом і регбі? Здогадалися? Усі ці види спорту об'єднують людина, спроможна на однаково високому рівні прокоментувати футбольні, хокейні, баскетбольні, регбійні та інші поєдинки. Сергій Дерепа, ступивши на стежку спортивної журналістики, жодного разу не зрадив своєму покликанню: однолюб від природи, він категоричною працею здобув чільне місце серед метрів українського телепростору. Його знали в союзні часи, знають і зараз як ведучого "Спортивного канала".

Тож до всього треба готовуватися на самперед психологічно! Едина помилка може зруйнувати усю кар'єру.

— **Хто сприяв формуванню вашої журналістської особистості?**

— Тоді, як, власне, й зараз, на фаху журналистике не існувало спортивних відділень, тому до редакції приходили переважно колишні спортивні сменни. Залишалося вчитися на прикладах старших, уважно слухати коментари Миколи Озерова, Володі Петрушівського, Анатолія Майоріва, Євгена Майорова і багатьох інших відомих коментаторів, неодноразово прокручувати їхні записи. Вчилися, записували — це була найкраща школа, що поступово давала змогу виробити власний стиль.

— **Пригадуєте свій перший репортаж у прямому ефірі? Чим він запам'ятався?**

— Страшнім хвилюванням, я тоді написав товстелезну заготовку. Було це 80-го року: практично вся наша група вирушила на завдання, а мене залишили на "бойовому" чергуванні. Футбольний чемпіонат лише починався, а в Києві вже зустрічалися "Динамо" й "Спартак". Оскільки динамівці були на піднімному, то я нам надали близько години ефірного часу. Коли ж надійшла моя черга, я навіть не зінав, що й казати: почав читати склади команд і таке інше. Анатолій Майорів делкатно перебив мене, вважши ініціативу на себе. Тоді я вперше усвідомив, що готовуватися до ефіру, звичайно, треба ретельно, слід перевідглядати різноманітну інформацію. Але психологічно необхідно очікувати будь-чого. Зарах уже завдяки досвіду маєш змогу знаходити вихід із найскладніших ситуацій, однак самопідготовку не припиняю, навантажуючи свій мозок.

зок, якому, безумовно, інколи також потрібен відпочинок.

— **Либо, упродовж кар'єри не залишили без уваги, тобто своєї присутності, жодного куточка України?**

— Схоже, що так. Ну, по-перше, на передодні московської Олімпіади зі своєю колегою перетнув з олімпійським вогнем ледь не всю союзну територію — від кордону Молдови через Україну до кордону Росії. Надалі в ролі коментатора побував у Одесі, Чернігові, Житомирі, Донецьку...

Чому Одесу назвали першою?

— Там на мене завжди чекав теплий прийом. За часів Віктора Прокопенка приїздив практикно на кожен домашній матч "Чорноморця": проти "Спартака", тбіліського "Динамо" ...

— **То якій команді були віддані ваші симпатії — "Чорноморцеві" чи "Динамо" з Києва?**

— Звичайно, "Динамо". Але в Одесі у мене було і є чимало друзів. Там завжди мене гостинно зустрічали, допомагали у підготовці до роботи. Тоді в Одесі була самобутня й цікава команда. Дуже прикро, що вона вибула з вищої ліги. І хоча зараз в неї з'явилася непоганя шанси повернутися в елітний дивізіон, то вже не той "Чорноморець", немає там одеського духу. До того ж чимало провідних футbolістів залишили Одесу, в складі як тодішнього "Чорноморця" були лише корінні одесити.

— **Повернімось в ті часи. Уявімо, що не було б таких команд, як "Динамо" й "Чорноморець". Чи ступили б у такому разі на стежину спортивної журналістики?**

— Однозначно. Не тільки тому, що я корінний киянин і грав ще за дитячу команду "Динамо". Прото я в захопленні від футболу. Хоча, звичайно, любов до цієї гри закладалася й формувалася значною мірою завдяки тому, що існувало "Динамо": спочатку — славнозвісна команда Маслова, що тричі поспіль ставала чемпіоном СРСР, потім настала ера Лобановського, проте в усі часи кияни демонстрували красивий, по-чемпіонському класний футбол.

— Не знаю лише, чи коментував би регбі, хокей, баскетбол, якби не почавав саме з футбольних поєдинків. Мої

коментарі хокейних матчів, з легкотою руки Олександра Липенка, вийшли ж в ефір аж 1986 року, і сталося це за незвичних обставин. Основний хокейний коментатор України в минулому — голкіпер хокейного "Динамо" Микола Кульков, за сімейними обставинами змушений був перейти до Росії, а в редакції не знайшлося жодної людини, що бажала його замінити. Чемпіонат був у розпалі і проблему необхідно було терміново вирішувати. Головний редактор зробив мені пропозицію, на яку отримав

Світу. І незважаючи на те, що це було мое четверте перебування в Іспанії, лише тоді я по-справжньому відчув дух цієї живописної країни.

— **Ви вже згадували Олімпійські ігри. Яке враження вони на вас справили і як би ви передали олімпійський дух, що панував упродовж змагань?**

— Змагання такого рангу треба просто бачити на власні очі.

— **Маю великі сумніви стосовно проведення Олімпіади на теренах України найближчим часом.**

— У найближчі 30-40 років у нас її не проведуть, це точно. Олімпіада вимагає грандіозної інфраструктури, інших чинників, найголовнішим серед яких є величезні кошти. Щодо Москви вісімдесятого року, то з такою масштабною подією я зустрівся вперше. Атмосфера свята була всеосяжною і опанувала людські серця задовго до початку змагань. Олімпійський вагон, футбольні матчі, що проходили на стадіонах усього Союзу, неймовірна кількість спортивних "світлі" найвищого рівня — це видовище не можна передати словами.

— **А чим наслічено нинішнє коментаторське життя Сергія Дерепи?**

— Не знаю, як буде далі, але зараз нам платять копії. Колеги за кордоном, коли я їм про це розповідаю, кажуть "crazy" — божевільний. Не тільки я цим невдоволений. Ну, скажімо, про що можна вести мову, якщо за коментар вирішального матчу футбольного Мундіялю-98 Франція — Бразилія ми з Сергієм Савелієм отримали три гривні.

— **Скільки?**

— Три гривні. Усього ми провели по двадцять матчів світової першості, маючи перед собою ту ж картинку, що й глядачі. А це — найважчя робота, весь час перебуваєш у напруженні. Необхідно постійно бути зосередженим і водночас ще й аналізувати, хоча можливості коментатора охоплюють лише рамку телекрана.

— **Футбол зараз користується величезною популярністю в уболівальників, а отже — і в рекламодавців. То в чому ж причина мізерності ваших зарплат?**

— Річ у тому, що кошти, отримані Національною телекомпанією, ідуть перш за все на плату податків, а вже потім дрібна піщинка з суми, що залишилася, потрапляє до нас у вигляді гонорарів.

— **І як довго ви ще будете працювати в Національній телекомпанії?**

— Особливих курйозів не було, на відміну од більш серйозних конфліктів. Ще за часів СРСР я вийшов на матч київських динамівців проти "Барселони", а за п'ятнадцять хвилин до початку поєдинку трансляцію анулювали — необхідно було доплачувати якісь кошти, що вимагало узгодження з Москвою. Репортаж так і не відбувся. Безперечно, непримінні почуття охоплюють тебе у подібних випадках, адже проходила важка й кропітка підготовка, і ось — знімають з ефіру. Загалом же робота за кордоном дуже відповідальна, незалежно від того, працюєш ти сам чи з кимось. Цікаво назагал — побував у Андоррі, Португалії, але помилуватися красом тог іншого міста можливо не було. Приїздили з командою, разом з нею і поверталися. Лише одного разу вдалося надовго затриматися в Барселоні, де два роки тому чоловіча баскетбольна збірна України брала участь у першості Старого

— **Чим найближчим часом порадують своїх прихильників спортивні програми УТ?**

— Я навіть не знаю, що буде завтра, адже я досі невирішеними залишаються фінансові питання. Багато що залежить від результатів президентських виборів.

— **Розмову вів Олег ЛЮЛЬКА.**

— **Розмову вів Олег СИВАК.**

— **Редактор номера - Валерій ВАЛЕРКО.**

— **Старший коректор - Людмила СЕМЕНОВА.**

**Головний редактор
В. І. БОДЕНЧУК**

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Віктор БАННИКОВ (перший віцепрезидент Федерації футболу України),

Юрій БРЯЗГУНОВ (заступник головного редактора), Юрій БОНДАР,

Валерій ВАЛЕРКО, Микола МОТОРНІЙ

(заступник головного редактора), Сергій ПІЛЬКЕВІЧ, Федір ШПІГ (президент банку "Аval").

Відверто

Сергій ДЕРЕПА:

"КОЛИ Я РОЗПОВІДАЮ ЗАКОРДОННИМ КОЛЕГАМ ПРО НАШІ ЗАРПЛАТИ,<br